

Poslovni broj: Us II-153/2025-7

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda Kristine Senjak Krunić, predsjednice vijeća, Eveline Čolović Tomić i Senke OrlićZaninović, članica vijeća te više sudske savjetnice Ane Matacin, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Zagreb, Radnička cesta 21, OIB: 81793146560, kojeg zastupa [...], protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Ulica Roberta Frangeša Mihanovića 9, OIB: 87950783661, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Novi Marof, Novi Marof, Trg Hrvatske državnosti 1, OIB: 71070402969, radi donošenja dopuskog rješenja, na sjednici vijeća održanoj 14. listopada 2025.

p r e s u d i o j e

I. Poništava se dopunsko rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-03/15-11/633, URBROJ: 376-08-25-32 od 17. srpnja 2025. te se vraća predmet na ponovni postupak tuženiku.

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju, naknadi trošak ovog spora u iznosu od 1.250,00 €, u roku od 15 dana.

III. Odbija se zahtjev za naknadu troška zainteresiranoj osobi.

IV. Ova presuda će se objaviti u Narodnim novinama.

Obrazloženje

1. Osporenim dopunskim rješenjem tuženika tužitelj je određen infrastrukturnim operatorom i imateljem prava puta na nekretninama u vlasništvu zainteresirane osobe, navedenim u Registru imovine Grada Novog Marofa, na kojim nekretninama Hrvatski Telekom d.d. ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta broj 19/2016 (dalje: Elaborat), te mu je, ujedno, od 30. prosinca 2015., određena obveza plaćanja naknade zainteresiranoj osobi.
2. Tužitelj tužbom osporava navedeno dopunsko rješenje tuženika navodeći da je tim rješenjem dopunjeno pravomoćno rješenje tuženika, KLASA: UP/I-344-03/1511/1633, URBROJ: 376-10-19-18 od 19. ožujka 2019., doneseno nakon provedenog upravnog postupka pokrenutog na zahtjev zainteresirane osobe od 30. prosinca 2015. Ističe da je u tom postupku izradio geodetski elaborat koji prikazuje cjelokupnu trasu EKI, a zainteresirana osoba je označila dijelove koji se prostiru njezinim nekretninama, nakon čega mu je utvrđen status kao infrastrukturnog operatera te mu je određena obveza plaćanja naknade za korištenje EKI na

nekretninama zainteresirane osobe. Ukazuje da zainteresirana osoba nije imala primjedbi na obračun godišnje naknade izrađen na temelju rješenja iz 2019. godine niti na to rješenje tuženika koje u međuvremenu postalo pravomoćno. Napominje da iz obrazloženja rješenja iz 2019. godine izričito proizlazi da „Količina, vrsta i prostorni položaj EKI-a na administrativnom području zainteresirane osobe pa tako i na nekretninama u njezinom vlasništvu, nisu sporni među strankama te ista proizlazi iz Elaborata za pravo puta koji dokument je u dijelu koji se odnosi na podatke o EKI-a i drugoj povezanoj opremi, nesporan među strankama“, što ima značenje da je u provedenom prijašnjem postupku između stranaka nesporno odlučeno o svim nekretninama preko kojih prolazi EKI tužitelja. Međutim, 10. lipnja 2025. zainteresirana osoba je podnijela zahtjev za donošenje dopunskog rješenja, dakle 6 godina nakon što je pravomoćno okončan raniji upravni postupak iz 2019. godine u kojem se zainteresirana osoba već očitovala vezano za sve nekretnine koje su obuhvaćene predmetnim Geodetskim elaboratom 19/16. Svoj zahtjev za donošenje dopunskog rješenja, u smislu članka 100. stavka 2. Zakona općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj: 47/09. dalje ZUP), zainteresirana osoba temelji na vlastitom dokumentu pod nazivom Registar imovine koji sadržava popis imovine i nekretnina koje smatra svojim. Ukazuje da je u odnosu na taj zahtjev svojim ranijim očitovanjem isključio one nekretnine za koje temeljem Rješenja iz 2019. godine već plaća naknadu za pravo puta te upućuje da zahtjev zainteresirane osobe, prema zemljišnoknjižnom i katastarskom stanju, sadržava i nekretnina čiji su vlasnici treće fizičke osobe, pri čemu tuženik uopće nije utvrđivao je li zainteresirana osoba stvarni izvanoknjižni vlasnik predloženih nekretnina niti je utvrđivao je li ona bilo kojim valjanim dokaznim sredstvom oborila zakonsku presumpciju vlasništva iz čl. 8 Zakona o zemljišnim knjigama. Polazeći od navedenog činjeničnog stanja tužitelj smatra da je pobijano dopunsko rješenje nezakonito, jer u ovoj pravnoj stvari nisu ispunjene pretpostavke iz članka 100. stavka 2. ZUP-a. Naime, osporenim dopunskim rješenjem tuženik je zainteresiranoj osobi priznao pravo na naknadu za pravo puta i na onim nekretninama koje su bile predmetom raspravljanja u prijašnjem pravomoćno okončanom upravnom postupku iz 2019., pri čemu je priznato pravo na naknadu za razdoblje od 30. prosinca 2015., iako je njezin novi zahtjev podnesen 10. lipnja 2025. (6 godina nakon podnošenja inicijalnog zahtjeva). Osim toga smatra da je tuženik dopunskim rješenjem utvrdio naknadu za pravo puta njemu na teret neovisno o tome što pojedine nekretnine uopće nisu navedene u Registru imovine kao vlasništvo zainteresirane osobe ili su one navedene, ali su u vlasništvu trećih osoba. Iznosi da je tuženik zanemario da dodatno dokazivanje činjenica o kojima je u prijašnjem postupku već raspravljeno i temeljem kojih je donesen pravomoćni upravni akt dovodi do povrede pravila „ne bis in idem“. Ukazuje i na povredu ustavnog načela pravne sigurnosti i legitimnih očekivanja koje proizlaze iz pravomoćnih upravnih odluka. Predlaže usvojiti tužbeni zahtjev i poništiti dopunsko rješenje tuženika te mu dosuditi naknadu troškova ovog spora.

3. U odgovoru na tužbu tuženik u bitnom tvrdi da je njegovo rješenje zakonito jer nekretnine obuhvaćene Elaboratom o pravu puta broj 19/2016 (na kojima se cijelo vrijeme nalazi EKI tužitelja), a za koje zainteresirana osoba nije u tom trenutku dostavila dokaz o vlasništvu, nisu riješene rješenjem iz 2019. godine, već se to rješenje odnosi samo za nekretnine za koje je utvrđeno da su u vlasništvu zainteresirane osobe. Obzirom da je naknadno, prilikom podnošenja zahtjeva za donošenje dopunskog rješenja, zainteresirana osoba dostavila dokaze o vlasništvu drugih nekretnina na kojima se nalazi EKI tužitelja u skladu s Elaboratom br. 19/2016 – Registar komunalne infrastrukture zainteresirane osobe, tuženik je o istom odlučio dopunskim rješenjem. Oспорava tvrdnju tužitelja da je 10. lipnja 2025., zainteresirana osoba podnijela novi zahtjev te s tim u vezi upućuje na stav Suda u predmetu poslovni broj Us II-370/20-7. Smatra odlučnim što se predmetni zahtjev zainteresirane osobe odnosi na ranije izgrađen EKI, obuhvaćen Elaboratom 19/2016, radi čega je i naknada utvrđena kao u rješenju iz 2019. godine, a što je u skladu sa shvaćanjem iz presude ovog Suda poslovni broj: Us II-361/20-8. Ističe da zainteresirana osoba u vrijeme donošenja rješenja iz 2019. godine nije imala potpune, točne i ažurirane podatke o svojoj imovini radi čega je tim rješenjem djelomično i riješen zahtjev zainteresirane osobe. Budući da Registar imovine

predstavlja javnu evidenciju svih nekretnina koje pripadaju zainteresiranoj osobi, ispunjene su procesne pretpostavke za donošenje dopunskog rješenja i u odnosu na nekretnine na kojima je zainteresirana osoba stekla vlasništvo ex lege, što je potvrđeno u nizu presuda ovog Suda. Izneseni stav je u skladu sa stavom Suda u usporedivom predmetu, presuda Us II-292/20-9. Poziva se i na odluku Ustavnog suda broj U-III-3258/2021 od 9. prosinca 2021. za koju smatra da je donesena u usporedivom predmetu. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev.

4. Zainteresirana osoba u svojem očitovanju na tužbu navodi da je pobijano dopunsko rješenje pravilno doneseno na temelju mjerodavnih odredbi Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, broj: 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17.) i članka 100. stavak 2. ZUP-a. Ističe da se njezin ranije podneseni zahtjev (od 30. prosinca 2015.) odnosio na sve nekretnine na kojima je izgrađena EKI tužitelja na području Grada Novog Marofa kao i da su te nekretnine specificirane u Elaboratu koji je tužitelj dostavio tijekom postupka. Kako dokazima koji su bili dostavljeni tuženiku nije bilo dokazano pravo vlasništva Grada na svim nekretninama koje su obuhvaćene Elaboratom, odnosno na nekretninama na kojima je tužitelj izgradio EKI, tuženik je utvrdio pravo na naknadu samo u odnosu na nekretnine za koje je u vrijeme njegovog donošenja dokazano vlasništvo odnosno upravljanje Grada. Nakon što je dostavila dokaze o svom vlasništvu - upravljanju na ostalim nekretninama (Registar imovine), a koje su već obuhvaćene, kako u ranije podnesenom zahtjevu, tako i u Elaboratu, to je tuženik sukladno članku 100. stavku 2. ZUP-a osnovano donio dopunsko rješenje kojim je odlučio o preostalim nekretninama u odnosu na koje je ranije podnesen zahtjev ostao neriješen. Ističe da dostavljeni Registar imovine donesen u skladu s Zakonom o komunalnom gospodarstvu („Narodne novine“, broj 68/18., 110/18., 32/20. i 145/24.) i predstavlja službenu evidenciju njezine imovine i kao takav je dovoljan dokaz o vlasništvu odnosno upravljanju nekretninama na njezinom području. Budući da nije podnijelo zahtjev za naknadu za pravo puta na novim česticama, odnosno onih koje nisu navedene u Elaboratu, podneseni zahtjev ne može se smatrati novim zahtjevom. Poziva na brojnu praksu ovog Suda. Prigovara i da je tužitelj sam izvršio konačni obračun naknade za čestice koje sada čini spornima. Upućuje na potvrdu Grada kojom su navedene čestice koje predstavljaju komunalnu infrastrukturu odnosno nerazvrstane ceste Grada, koju se postale njegovo vlasništvo na temelju zakona. Protivi se održavanju rasprave jer da se radi o pravnom, a ne činjeničnom pitanju i predlaže odbiti tužbu te potražuje trošak sastava ovog odgovora na tužbu.
5. U svojem očitovanju na odgovor na tužbu tuženika, tužitelj ponavlja i dodatno obrazlaže prigovore iznesene u tužbi. U cijelosti osporava pobijano dopunsko rješenje te predlaže kao u tužbi, time da izričito predlaže i održavanje rasprave radi razjašnjenja spornih pravih i činjeničnih pitanja.
6. Tužbeni zahtjev je osnovan.
7. U konkretnom slučaju sporno je pitanje je li povodom zahtjeva tužitelja trebalo donijeti dopunsko rješenje ili se radi o zahtjevu za donošenjem novog rješenja pa je osnovni prijedor u vremenu od kojeg teče obveza naknade za pravo puta, zbog čega Sud nalazi nepotrebnim održavanje rasprave.
8. Iz spisa predmeta proizlazi da je u postupku koji je rezultirao pravomoćnim rješenjem tuženika, KLASA: UP/I-344-03/15-11/633, URBROJ: 376-10-19-18 od 19. ožujka 2019., utvrđeno na kojim od nekretnina iz Elaborata za pravo puta broj 19/2016, zainteresirana osoba ima pravo na naknadu za korištenje EKI na teret tužitelja, jer je učinila nespornim koje su od, u tom Elaboratu, navedenih nekretnina njezino vlasništvo. Time je u cijelosti riješeno o prethodnom zahtjevu zainteresirane osobe. Naknadno unošenje pojedinih nekretnina (iz tog Elaborata) u svoj Registar imovine, daje osnovu zainteresiranoj osobi za iniciranje novog upravnog postupka u kojem će se nesporno utvrditi koje su od nekretnina na kojima se prostire EKI tužitelja doista njezino vlasništvo i s tim u vezi utvrditi obvezu naknade na teret tužitelja, pogotovo imajući u vidu činjenicu da su pojedine nekretnine iz zahtjeva zainteresirane zemljišnoknjižno upisane na treće osobe.

9. Prema ocjeni ovoga Suda u konkretnom slučaju ne radi se o pitanjima koja su predmet inicijalnog postupka, a nisu riješena rješenjem iz 2019. godine, budući da se radi o novim, neproverjenim podacima o vlasništvu nekretnina na trasama EKI u odnosu na podatke o vlasništvu zainteresirane osobe za nekretnine navedene u Elaboratu koji je sastavni dio pravomoćnog rješenja iz 2019. godine te se zahtjev zainteresirane osobe, po ocjeni Suda, ima smatrati novim zahtjevom za donošenja rješenja.
10. Što se tiče pozivanja tuženika na presude ovoga Suda valja istaknuti da su presude na koje se poziva temelje na pravnom shvaćanju ovoga Suda u kojima su odbijeni tužbeni zahtjevi tužitelja protiv dopunskih rješenja, jer su u navedenim predmetima dopunska rješenja donesena na temelju naknadno dostavljenih dokaza kojima se dokazuje vlasništvo nekretnina utvrđenih u elaboratu o pravu puta koji je bio sastavni dio donesenih rješenja. Međutim, u ovom postupku radi se o novim podacima o vlasništvu nekretnina iz Elaborata EKI - 16/2016 u odnosu na podatke koje je zainteresirana osoba učinila nespornim, što ne može biti predmet donošenja dopunskog rješenja, već samo donošenje novog rješenja povodom novog zahtjeva. Stoga će tuženik u ponovnom postupku odlučiti o zahtjevu zainteresirane osobe, kao o novom zahtjevu za donošenje rješenja o pravu puta tužitelja na nekretninama zainteresirane osobe.
11. Slijedom navedenog, a pozivom na odredbu članka 117. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 36/24, dalje ZUS) odlučeno je kao u točki I. izreke.
12. Tužitelj ima pravo na naknadu troška spora za sastav tužbe i obrazloženog podneska kojim se očitovao na navode odgovora na tužbu, u ukupnom iznosu od 2.500,00 €, koji troškovi su po ocjeni Suda bili opravdani, sukladno odredbi članka 144. stavak 1. i 2. ZUS-a te je odluka o trošku donesena pozivom na odredbu članka 147. stavak 1. i stavak 4. ZUS-a, jer je tuženik ovaj spor izgubio.
13. Zainteresirana osoba je javnopravno tijelo pa kao takvo raspolaže s adekvatnim stručnim osobama za zastupanje svojih pravnih interesa, zbog čega Sud ocjenjuje da angažiranje odvjetnika zainteresirane osobe u ovom sporu predstavlja slobodan izbor ove jedinice lokalne samouprave, ali trošak tog zastupanja nije bio potreban i nužan za vođenje ovog spora pa je zahtjev za naknadu troška odvjetničkog zastupanja valjalo odbiti pozivom na članak 148. stavak 4 u vezi s člankom 144. stavak 1. ZUS-a.
14. Odluka o objavi presude u Narodnim novinama temelji se na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu, 14. listopada 2025.

Predsjednica vijeća
Kristina Senjak Krunić